

„Gloriei nu-i pasă de noi când alergăm după ea. Când însă îi întorcem spatele, ea va alerga după noi...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 764
11 - 17 februarie 2026

„Coridorul vertical” al neverticalității intereselor noastre: împlinirea viziunii de „baba groafă” (ungurească!) a prezenței noastre pe piața energetică de mâine...

Cezar Adonis
Mihalache

Ne-am axat prea mult doar pe exploatarea gazelor din perimetrul nostru din Marea Neagră... Și parcă nimic altceva nu ne mai interesează; doar să începem cât mai repede exploatarea... Nu și intrarea, stabilizarea, consolidarea prezenței noastre pe piețele de mâine ale exportului de gaze naturale... Chiar dacă nu este vorba nici măcar de identificarea unor noi piețe europene pentru vânzarea gazului ce va fi extras din Marea Neagră, ci, strict, de păstrarea avantajelor pe care le mai avem încă... Din nou, într-o gândire economică eronată (intenționat eronată), accentul a fost pus doar pe extragerea de gaze din perimetrul nostru din Marea Neagră, piețele de distribuție necesare pentru ziua de mâine fiind lăsate pe plan secundar... Iar asta cu toate că, în orice proiecție economică, piețele de desfacere sunt, nu doar mai importante, ci fundamentale în raport chiar și cu fabricile în sine. Or, din perspectiva vânzării în viitor a gazelor ce vor fi extrase, am rămas, iată, într-o stagnare extrem de periculoasă, mai ales că tot acel gaz nu va putea fi extras și pus, pur și simplu, „în așteptare” (nu în cantitățile pe care ne așteptăm a le obține) până la identificarea piețelor de valorificare. Probabil, este și o inacțiune impusă... Pentru a se ocupa tot alții să vândă ceea ce este de drept al nostru... Și pentru a nu pretinde să (re)devenim ceea ce avem dreptul a fi în veci: stăpâni pe resursele noastre!... Chiar dacă toate statele europene caută să-și consolideze, astăzi pentru mâine, pozițiile energetice, să ocupe, să se poziționeze, pe fiecare segment și piață de desfacere posibile, inclusiv pe cele decise de către Bruxelles ca fiind de importanță strategică în conturarea independenței Uniunii Europene, și față de Statele Unite, și față și China, dar și a unei desprinderii totale de Rusia.

Și iată cum, deși ne apropiem cu pași mari de momentul demarării producției de gaze din rezervele noastre maritime, la un volum estimat ce ar putea acoperi necesarul pentru întreg continentul, nu acționăm deloc pentru asigurarea exportului de gaze (și al unei minime prezențe în con-

trolul energetic pe următorii ani în Europa) nici măcar în acest aproape ultim sfert de oră... Și facem parcă intenționat exact acel joc pe care l-a „anticipat” Budapesta în posibilitatea de exploatare caducă de către noi a gazelor din Marea Neagră. Pentru acel „mare foc” la malul mării prin care ne-a etichetat capacitatea de a vinde noi ceva ce este al nostru. E drept, în acea „viziune” de babă ungurească țintind, pentru viitorul imediat, posibilitatea noastră de a deveni un centru energetic de export în UE, de a ne asuma statutul de putere în mașinăria controlând rutele și piețele de desfacere pentru gazele naturale de mâine, Budapesta s-a bazat și pe acțiuni subversive, pentru a se asigura vă vom fi, în acea proiecție de mâine, tot doar niște neputincioși nestăpâni pe munții noștri, și de sare, și de aur, și de minereuri rare, dar și pe resursele de gaze și petrol. Și a făcut acest lucru inclusiv prin poziționarea în guvernarea de la București a unor pionieri subsumați statutului de slugă de grofi. Care vandalizează, distrug, rad tot ceea ce mâine ar putea fi un motor de relansare economică pe baza producției în fabrici ce ar putea avea asigurat gratis necesarul energetic. Slugi ce se ocupă de scoaterea la mezină a obiectivelor noastre strategice, în licitații internaționale prin care, de fapt, se valorifică activele de producție tocmai pentru a nu a mai avea un consumator industrial pentru gazele naturale ce vor fi în curând produse. Hiene ce aduc țara în pragul falimentului individual prin fiecare cetățean sărăcit, vitregit de drepturi, de averi, de banii lichizi, dar și patrimonial, cu averi declarate otova nejustificate doar pentru că așa au decis niște neromâni, pentru a se asigura că toate acele gaze din producția internă a țării nu vor fi necesare nici măcar consumului casnic.

Ne pregătim însă să devenim un mare producător de gaze naturale... Dar pentru cine? Pentru ce? Industria este distrusă. Consumul casnic este insignifiant (cel puțin în raport cu ceea ce vom extrage din platoul nostru maritim), deși, tocmai având acele resurse disponibile, ar fi trebuit demarate adevăratele „proiecte de țară” (pentru consumul de gaze, și în industrie și în mediul casnic), mai ales pentru un stat pe cale să devină cel mai mare

producător de gaze naturale din Europa. Dar, magistralele de gaze către propria țară sunt aceleași, aproape aceleași, ca acum o jumătate de veac... Devenim cel mai mare producător european de gaze naturale, dar nu pentru noi, cu sate în care bătrânii trag încă de cărucioarele cu butelii, ci pentru UE. Pentru acel „Fabricat în Europa”, impus de Bruxelles a deveni politică industrială, comercială, energetică, în masă, dar în care produsul să vină de la noi doar pentru Europa. Nu pentru propria țară.

Ce vom face dară cu toată acea producție de gaze naturale? Pe care, odată demarată, nu o vom putea închide, „din robinet”, pentru că nu avem noi cui să o vinдем. Nu o vom putea nici măcar stoca... Pentru că și depozitele de gazeificare sunt tot aceleași de acum câteva decenii, nu am construit nici linii de transformare în gaz lichefiat, nu am construit nici un mare consumator, un combinat, o fabrică, doar am demolat, nu am dus rețelele de gaz în sate, singurele „șanțuri” săpate fiind doar cele trasate de roțile cărucioarelor de butelii scârțâind a neputință, umilință, ignorare... Nu ne-am manifestat nici măcar pe sfera noastră de control de pe magistrale de gaz ce traversează țara... Nici pe „coridorul vertical” ce va duce gaze din Grecia până în Ucraina... Și unde am fi putut impune ca o parte din tranzitul spre consumatorii din Europa să fie reprezentat de producția noastră maritimă... Doar asistăm cu priviri absente cum adevăratele mari puteri, aproape neenergetice, impun regulile comerțului cu energiile de mâine... Privim cum Grecia semnează acorduri pe decenii pentru a livra prin magistrale care pleacă de la ea, prin „coridorul vertical” (al neverticalității intereselor noastre) prin Europa gazele lichefiate ale Statelor Unite. Și o fac pe termene precise, decenii, timp în care nu vor putea fi scoase acele gaze din conducte pentru a livra ce vom începe a avea noi excedențar... Gazele... Gazele naturale și, evident deja, sărăcia... Cu amândouă vom rămâne pe cap pe mai departe, ca bogată țară săracă (în minte, în mental, în exprimare și impunere)...

Europa a devenit continentul care cere scuze istoriei...

Zoe
Dantes

Europa, fată, te-ai declarat profund îngrijorată de discursul lui Trump. A fost primul tău reflex. Europa, fată ești mereu îngrijorată. De ton, de formă, de context, de sensibilități. Niciodată de irelevanță. Președintele Trump, boss-ul la lume, a vorbit despre putere, bani și supraviețuire economică. Europa, fată, tu ai verificat dacă discursul respectă ghidul de bune practici. Boss-ul a anunțat, fără eufemisme, că lumea nu mai funcționează pe bază de politețe și rezoluții. Că noua ordine mondială nu se negociază la cafele lungi, ci la mese unde se calculează pierderi. Pe lungi table de Excel online. Este regele la Excel. Europa, fată, tu ai replicat cu un document de 40 de pagini în care explici de ce realitatea ar trebui să fie mai responsabilă. În timp ce Boss-ul vorbea despre industrie, tarife și interes național, Europa, fată, tu vorbeai despre incluziune, sustenabilitate și „valori comune”. Diferența? Președintele Trump vorbea despre cum se câștigă lumea. Eventual cumpărând-o! Europa, fată, tu vorbeai despre cum se explică pierderea ei. Noua paradigmă economică la nivel mondial este simplă și indecentă: cine produce dictează, cine depinde se supune.

Europa, fată, tu ai ales să depinzi și acum te miri că nu dictezi. Ai externalizat fabrici, ai demonizat energia, ai importat vulnerabilități și ai exportat morală. Ieftină. De bordel. Cu aere de pension. Acum stai și te întrebi de ce facturile vin din altă parte, alta decât de la Peștele cu care erai obișnuită: globaliștii/sorosiștii. De la bere ai trecut la unul cu whisky. Mai bătăran zici tu, fată! Asta nouă a făcut ceva pe regulile tale. A intrat cu bocancii plini de noroi de la sonda aia cu petrol din curte și de geopolitică. A intrat în salonul unde se servea ceaiul valorilor. A vorbit despre bani, putere, resurse, pierderi și câștiguri. Tu, fată ai ridicat o sprânceană și ai zis: „Nu așa se face diplomația. Cu forța. Doar cu dreptul internațional și cu reguli”. Și Trump ți-a răspuns ca un veritabil yankeu: „Corect. Așa se face puterea!”. Și a pus masa în cap! Lumea nu se mai conduce prin rezoluții. Lumea se va conduce prin facturi. Alea scoase la imprimantă după ce Excel-ul a calculat. Europa, fată, Trump nu a fost vulgar. A fost investitor. Listează facturi!

Tu, fată urăști contabilitatea că scoate la iveală datoriile. Discursul lui a fost o somație, nu a fost o profeție. A spus scurt: „Plățiți! Produceți! Protejați-vă!”.

Pamfletul devine tragedie când Europa realizează că nu mai e centrul nimănui. Nici al Americii, nici al lumii. E doar un muzeu viu al marilor idei, păzit de ghizi foarte bine intenționați. Trump n-a lovit muzeul. A spus doar că nu mai este sediul puterii. America schimbă paradigma, Europa, fată își schimbă vocabularul. Ești ca o aristocrată falită care încă vrea să țină discursuri despre etichetă creditorilor. Trump nu a lovit Europa! I-a retras doar politețea! Europa vorbește despre regulile dreptului internațional, în timp ce Trump facturează! Europa a confundat pacea cu o garanție eternă și prosperitatea cu un drept natural. Trump a reamintit că ele sunt produse, nu principii. Se construiesc, se apără și se plătesc. Europa, ofensată, a cerut scuze pentru brutalitatea adevărului. Noua ordine mondială nu va avea steaguri albastre cu stele frumoase, ci grafice Excel urâte și decizii nepopulare. Europa poate continua să corecteze discursul altora, dar între timp va fi corectată de realitate. Indiscutabil! Istoria nu va fi blândă cu continentul care a crezut că poate înlocui forța cu formulare și puterea cu proceduri. În timp ce tu, fată, Europo, vorbești despre tratate, Trump a pus pe masă balanțe. Nu principii, ci prețuri. Nu consens, ci raport de forțe. Și tu, fată ai tresărit. Cineva a îndrăznit să spună cu voce tare ce știai, dar te făceai ca nu vezi. Lumea se va împărți nu cu tratate ci doar cu negociatori duri. Trump ți-a zis cu subiect și predicat că globalismul s-a terminat, peștele vechi s-a împuțit și a murit. Naționalismul economic a îmbrăcat noua haină de pește. Tu, Europo continui să vorbești despre „valori”, întimp ce ei, SUA redesenează harțile intereselor. Continui să condamni tonul, în timp ce pierzi total conținutul. Corectezi „vocabularul”/timp în care alții schimbă regula jocului. Tu, Europo, fată vrei să fii arbitru, într-un meci în care nimeni nu mai recunoaște arbitrajul. Trump nu a anunțat sfârșitul ordinii mondiale. A anunțat sfârșitul iluziilor. Vândute scump și prost! Te-a anunțat, Europo, fată, că lumea intră într-o epocă a tranșăției brute, nu a declarației elegante la o ceașcă cu ceai. Pentru că noua ordine mondială nu va fi votată. Va fi impusă! Cine nu va negocia dur, ca plăti scump.

Congresul SUA confirmă golănia de la alegerile din România...

Viorel
Patrichi

Îată că a venit și momentul adevărului.

Comisia Juridică a Camerei Reprezentanților din Congresul SUA a dat publicității un raport care prezintă campania de cenzurare a discursului american, desfășurată de Comisia Europeană timp de un deceniu. În document se vorbește despre imixtiunea nepermisă a Comisiei în alegerile din mai multe state, inclusiv România,

mers care se derulează de mulți ani sub forma unui veritabil război hibrid”, subliniază președintele tuturor românilor.

Documentele interne ale TikTok prezentate comisiei americane par să contrazică această versiune a evenimentelor, se arată în raport. TikTok a informat Comisia Europeană că „nu a găsit și nici nu i s-au prezentat dovezi” care să susțină afirmația-cheie a autorităților române privind o interferență rusă, arată raportul. „Chiar platforma TikTok a admis în mai multe

a prevenit și a eliminat zeci de mii de conturi și interacțiuni false și a interzis sute de conturi care imitau candidați la președinție”, arată președintele Nicușor Dan într-un mesaj pe Facebook.

Dacă nu era implicat în lovitura de stat, de ce ar sări azi de un stâmpen? Mult mai logic ar fi să spună că președinte era Klaus Iohannis, că Marcel Ciolacu era a cincea roată la mașină (adică cea mai bună) pe atunci. Situația creată atunci ar trebui să ducă în mod firesc spre un dosar penal

komisar european din Franța, a afirmat răspicat că alegerile au fost anulate la comandă în România: „Să ne păstrăm calmul și să aplicăm legile în Europa, atunci când acestea riscă să fie eludate și dacă nu sunt aplicate, ar putea duce la interferențe. Au făcut-o în România și, evident, va trebui făcut, dacă va fi necesar, și în Germania”, a concluzionat el, cu referire la anularea primului tur al alegerilor prezidențiale din decembrie. Este o rușine pentru națiunea română să suporte asemenea imixtiuni

lumii. Percepția noastră este limpede asupra Kremlinului, dar aici marii maestri au fost komisarilor de la Bruxelles și trepădușii de la București, care au căzut pe târtiță când au auzit comanda komisarilor. Raportul mai acuză oficialii UE că au exercitat presiuni asupra platformelor pentru a cenzura conținutul legat de vaccinurile COVID-19, războiul din Ucraina, problemele transgender și alte subiecte. În prezent, Comisia juridică a Camerei Reprezentanților a Statelor Unite investighează modul și măsura în care legile, reglementările și hotărârile judecătorești străine obligă, constrâng sau influențează companiile să cenzureze libertatea de exprimare în Statele Unite. În cadrul acestei activități de supraveghere, comisia a emis citații către zece companii din domeniul tehnologiei, solicitându-le să prezinte comunicările cu guverne străine, inclusiv cu Comisia Europeană și statele membre ale UE, privind moderarea conținutului.

De ce sare din baie Nicușor Daniel Dan în apărarea cenzurii komisarilor? Pentru că a profitat de situația creată și va face tot posibilul pentru a-l băga la pușcărie pe Călin Georgescu. Totul cu celeritate! Mai mult, a trimis-o pe ministrasa Țoiu, lumina de la Ministerul Afacerilor Externe, să năimească minereurile rare din România către... America. Îi vor sticli ochii lui Trump și va uita de golănia electorală de la București. Coincidența dracului face ca o companie canadiană cu acționari de la Buhuși să descopere mari zăcăminte de uraniu și de minereuri rare în Bihor, chiar în aceeași zi. Vedea-l-aș în Biroul Oval pe scaunul pe care a stat Volodimir Zelenskii!...

unde alegerile s-au anulat fără probe și s-au eliminat candidați pentru a ieși președinte „candidatul preferat de establishment”. Deși nu avea putere de decizie în momentul acela, Nicușor Daniel Dan sare ca ars și „tălmăcește original” textul și subtextul raportului: „Nu România e subiectul”. E clar, știe și gramatică, nu numai matematică. Deci despre cine se vorbește în propoziție? Despre România numai de 113 ori!

„Indiferent de concluziile tehnice ale TikTok citate în raport, decizia de anulare a alegerilor a fost un act juridic intern de protecție a ordinii constituționale în fața unei amenințări asimetrice, bazat pe evaluările instituțiilor de securitate națională și pe autoritatea Curții Constituționale a României”, a transmis Nicușor Dan. „Imixtiunea malignă a Federației Ruse nu s-a limitat la o singură platformă de social media, ci face obiectul unei ample campanii de manipulare cu scopul de a destabiliza democrațiile europene, de-

rapoarte publice că a identificat în mod proactiv mai multe rețele de influență ascunsă, a prevenit și a eliminat zeci de mii de conturi și interacțiuni false și a interzis sute de conturi care imitau candidați la președinție”, precizează Nicușor Dan în replică la apariția raportului. Și apasă în aceeași direcție: „România nu este subiectul Raportului preliminar al Comitetului Judiciar al Camerei Reprezentanților din Congresul SUA, iar referirile din document la adresa țării noastre sunt strict contextuale, într-o dezbatere mult mai amplă despre libertatea de exprimare. Referirile la alegerile prezidențiale din 2024 prezentate în raport sunt strict descriptive și reflectă doar parțial răspunsul unei singure companii private, platforma TikTok. Acestea nu reprezintă și nici nu se pot substitui unei evaluări juridice. În același timp, chiar platforma TikTok a admis în mai multe rapoarte publice că a identificat în mod proactiv mai multe rețele de influență ascunsă,

stufos. Comanda pentru anularea alegerilor a venit atunci direct de la komisarilor de la Bruxelles, iar acum se jură cu gura strâmbă că nu este adevărat. Atâția români au mers sute de kilometri ca să poată vota și komisarilor noștri s-au purtat ca pe vremea lui Stalin care spunea cinic pe sub mustață: „Nu cine votează contează. Contează cine numără voturile”. Între primul tur al alegerilor și anularea acestuia, ordinele autorităților române au fost și mai agresive, susține raportul: autoritățile de reglementare au comunicat TikTok că „toate materialele care conțin imagini cu Călin Georgescu trebuie eliminate”.

Aceste acțiuni – reducerea la tăcere a criticilor unui candidat și a susținătorilor altuia – sunt profund antidemocratice. TikTok a fost de acord, refuzând să elimine postările private ale cetățenilor în favoarea lui Georgescu pe motivul libertății de exprimare, mai spune raportul Congresului SUA. Thierry Breton, fost ministru și

grosolane în viața și în drepturile ei elementare. Miliardarul Elon Musk, un aliat al lui Trump, a salutat publicarea raportului într-o postare pe X cu mesajul „Tiranii adoră cenzura”. Teza cenzurii impuse în UE a fost de altfel folosită frecvent de administrația lui Donald Trump, în atacurile sale repetate la adresa Europei. La sfârșitul lunii decembrie 2024, presa a relatat, citând dovezi furnizate de autoritatea fiscală din România, că presupusa campanie de interferență rusă fusese, de fapt, finanțată de un alt partid politic românesc, mai spune raportul, citând o informație dezvăluită inițial de site-ul de investigații Snoop. Dar rezultatele alegerilor nu au fost niciodată restabilite, iar în mai 2025, candidatul preferat de establishment a câștigat președinția României în alegerile reprogramate, spun autorii documentului Comisiei juridice. Să fiu bine înțeles: nu înseamnă că eu aș lua partea Rusiei în acest scandal fără precedent în politica

Cenzura „made (in) EU”

Petru Jipa

Imaginați-vă un ziar care încearcă să relateze despre cel mai recent discurs al unui politician, doar pentru a descoperi că presa sa s-a sindicalizat în liniște, a intrat în grevă și a cerut plăți de risc pentru „expunerea excesivă a adevărului”. Bine ați venit în cercul cenzurii politice din presă, unde faptele sunt deghizate, titlurile solicită azil, iar editorii se dublează ca niște contorsioniști profesioniști – deformând realitatea suficient cât să evite încălcarea legii (sau a tipografului). În Franța, peisajul mediatic seamănă cu un balet bine repetat: gu-

riscurilor. Între timp, în Anglia, jurnaliștii nu se confruntă doar cu procese, ci și cu persecuții alfabetice. Din 2016, peste 150 de instituții media au fost închise, iar „jurnalismul” s-a transformat discret într-un sinonim pentru „rezolvator profesionist de cuvinte încrucișate”, având în vedere cât de mult reportajul implică acum decodarea eufemismelor: „surse neverificate” -pisica vecinului; „anumite cercuri” – grupul „WhatsApp” al prim-ministrului; „o evoluție recentă” – imprimanta s-a blocat din nou.

Un editor a demisionat după ce titlul său „Guvernul anunță o nouă politică” a fost editat în „Guvernul anunță o nouă posi-

ritm înmănușat de catifea, o notă de subsol politicoasă, o „editare sugerată” care se citește ca o scrisoare de dragoste pasiv-agresivă din partea autoritarismului. Nu arde întotdeauna cartea; uneori, doar înlocuiește indexul, rescrie dedicația și adaugă o copertă lucioasă pe care scrie „Aprobat oficial”.

Așa că data viitoare când citiți un titlu care pare suspect de fad, întrebați-vă: Este acesta jurnalism – sau este jurnalism care poartă un papion mic și nervos, încercând din greu să nu facă contact vizual cu adevărul? Pentru că în teatrul cenzurii politice, cea mai periculoasă linie nu este cea încălcată – este cea care a fost ștearsă cu grijă,

că se tem de consecințele adevărului: proteste, pierderea încrederii, expunerea corupției sau eșecurilor de guvernare.

Așa cum un gardian tremură la vederea unei uși deschise, așa tremură un regim autoritar la vederea unui jurnalist liber, a unei postări necontrolate, a unui discurs neînfrânat. Cenzura devine atunci nu un instrument de ordine, ci un instrument de supraviețuire, nu pentru țară, ci pentru scaunul de la putere. În al doilea rând, cenzura este adesea justificată prin „interesul național” sau „siguranța publică”, dar aceste noțiuni se transformă rapid în măști retorice. Un „interes național” care ascunde informații despre

Dar istoria ne arată altceva: revoluțiile nu au izbucnit în țări unde toți știau totul, ci în cele unde un singur glas a îndrăznit să spună ce toți simțeau.

Cenzura nu stinge flacăra, o închide într-un borcan, până când presiunea devine explozivă. Astăzi, în era în care un clic poate transmite un mesaj în toată lumea, cenzura nu mai este doar o interdicție, este o declarație de război împotriva gândirii libere.

Și fiecare dată când un politician alege să închidă o gură în loc să răspundă la o întrebare, nu doar că pierde autoritatea, pierde și dreptul de a reprezenta. Pentru că democrația nu se construiește cu lacăte, ci cu

vernul nu strigă „TAIE!” – pur și simplu înlocuiește coregraful, tehnicienii de scenă și designerul de lumini.

Din 2010, peste 500 de publicații au fost închise sau absorbite de Fundația Central Europeană pentru Presă și Media, o umbrelă unică, aliniată la stat, care deține cheile a 85 la sută din știrile tipărite și online ale țării. Este mai puțin „libertatea presei” și mai mult „libertatea de a apăsa acest buton, acest buton și cu siguranță nu pe acela”.

Chiar și buletinul meteo, dacă menționează „adunarea norilor”, trebuie mai întâi să trimită un formular de evaluare a

bilitate” – o schimbare subtilă, ca și cum ai înlocui „foc” cu „sugestie caldă”. Și să nu uităm de Moldova sau Ucraina, unde presa nu relatează atât de mult știrile, cât se ocupă de necrologul lor.

Publicații independente, în Rusia, precum Meduza și Novaya Gazeta operează din exil, precum niște fantome literare care bântuie canalele Telegram – postând articole care sosesesc cu note de subsol, avertismente și greutatea emoțională a unei scrisori de adio scrise cu cerneală care dispare.

Așadar, cenzura nu este întotdeauna un ciocan totocit – este adesea un algo-

ritm în mod comic. Cenzura nu este doar o lovitură de creion pe o pagină, este o mână care închide gura unui râu în plină cursă, un lacăt pe gândire, o cortină trasă între adevăr și ochii lumii.

Când politicienii impun cenzură, nu doar cenzurează cuvinte: cenzurează conștiința colectivă, îngheață dialogul democratic și transformă spațiul public într-un teatru cu scenă unică, cea pe care o scriu ei.

Motivul cel mai frecvent, dar și cel mai periculos, este menținerea puterii. Politicienii nu cenzurează pentru că tem adevărul în sine, ci pentru

poluare, despre abuzuri polițienești sau despre decizii economice catastrofale nu este interes, este îngrijorare. Siguranța nu se construiește prin tăcere, ci prin transparență; nu prin ascunderea riscurilor, ci prin educarea cetățenilor să le înțeleagă și să le combată.

Când se înlocuiește informația cu propaganda, siguranța devine o iluzie, iar națiunea, un spectacol bine regizat, dar fără public real. Mai profund, cenzura este o renunțare la încrederea în popor. Ea presupune că cetățenii sunt prea slabi pentru a suporta adevărul, prea naivi pentru a-l interpreta, prea instabili pentru a-l transforma în acțiune.

întrebări. Cu întrebări care răsună, care deranjează, care nu se lasă închise niciodată.

Ne mai mirăm că acel raport preliminar din Congresul american bate la porțile României și aprinde lumina în peștera politică?

Dar să fie pace!

Da, Patria Mamă în vechile hotare! Dar nu, nu prin calcinarea petalelor podurilor de flori în cenuși de jerbe funerare...

Cezar Adonis
Mihalache

Singurul scenariu care ar permite Europei să „planteze” trupe NATO mai aproape de Rusia, aproape chiar în „coasta” ei, ar fi acela al aducerii de militari în Republica Moldova. Fie și sub acoperirea lor ca „trupe de menținere a păcii” (deși ar fi o denumire caducă, pentru că, în acest caz, nu acolo ar trebui să se găsească, firește!). Doar că, acest lucru nu ar putea fi făcut, „pe repede înainte” – așa cum vrea astăzi Bruxelles -ul, prin finalizarea „din scurt” a procedurilor tehnice și a epuizării calendarelor de aderare a Moldovei la NATO (și UE), pentru că ar fi, chiar și așa, un parcurs mult prea lung pentru interesele deja „de ieri” ale Europei clicii bruxeleze, ci, printr-un artificiu de „scurtcircuitare” a etapelor. Aici se întâlnesc, de altfel, tocmai recente poziții, dorințe, retorici (de război, și nu vizând pacea) și ale Chișinăului (recte, Bruxelles), și ale Moscovei. Pe de o parte, prin brusca trezire, revelație de-a dreptul!, a Maiei Sandu către dorința de

unire cu România, atitudine taxată dur de Moscova, pe de altă parte, prin intermediul officinelor de presă, prin atenționarea că nu va permite prezența forțelor NATO (fie ele și doar „de pace”) în... Transnistria. Cu avertismentul, apoi, lansat tot prin ofițerii de presă, mai mult sau mai puțin „sub acoperire” ai Kremlinului, plasați, la vedere (ori nu!) prin redacțiile presei ruse (nu întotdeauna, „doar cea moscovită”), a posibilității ca Bucureștiul în sine să fie luat în vizor. Or, legarea eventualei prezențe a trupelor NATO în Transnistria (și, de fapt, oriunde în Republica Moldova) de avertismentul lansării inevitabile a unui atac asupra capitalei României, „ca răspuns”, desface miezul castanei fierbinți a Maiei Sandu vizând dorința ei de unire a Moldovei cu România. Pentru că, este evident, singura cale „rapidă” a Occidentului (azi, războinic) de a ajunge în „coasta” Rusiei, ar fi doar printr-o prezență militară în Republica Moldova, lucru realizabil („imediat”) doar prin unirea noastră, permițând astfel intrarea legitimă a Chișinăului sub umbrela militară a

Alianței. Adică, o unire ce nu ar servi unitatea noastră în cuget și simțiri, ci tot războiul și setea de război a altora. A „Occidentului” clicii bruxeleze... Sigur, „prozaic”, este cât se poate de remarcabil faptul că, exact ceea ce a împiedicat reunirea să fie astăzi un liant, rapid... Dar ar fi exact asta: doar o lipire făcută în interesul cancelariilor occidentale. Și care ar dura poate exact cât ar avea nevoie Europa pentru războaiele ei militar-economice. Iar Maia Sandu știe că o unire în acest context s-ar putea face doar prin așternerea unei cortini aproape în flăcări peste podurile de flori de altădată. Sub care, florile vremurilor trecute s-ar transforma doar în jerbe ale morții. Și probabil de aceea a avut și reacția de refuz aproape grosolan a propunerii de nominalizare a ei pentru Premiul Nobel (pentru pace), știind în ce lume (a haosului) ar putea arunca și Moldova, dar și Patria Mamă...

Și chiar dacă scenariul lovirii militare a Bucureștiului de către Moscova, lansat în presa rusă, pare doar o altă vocalizare din prea mult spațiu

și timp jurnalistic, „sâmburii” (de adevăr) strecurați nu sunt deloc de neglijat. Și nu atât pentru faptul că jurnaliștii s-au bazat pe declarațiile unor ofițeri ruși (căci, de unde altundeva astfel de informații?!), ci prin precizarea că analizele acelor ofițeri au avut la bază rapoarte de „inteligente” ale Statelor Unite (prin Grupul Atlantic Council).

Pentru noi, poate fi, dară, nu un duș rece vizavi de dorința de reunire („prin orice mijloace și în orice situații și condiții”) cu frații noștri, pentru că nu au cădere rușii să ne administreze așa ceva, ci doar o mai mare aplecare a vigilenței și față de condiții unei eventuale reuniri. Mai ales dacă aceasta ar veni „cadou” dinspre cancelariile occidentale... Și care ar implica, de fapt, o mai mare atenție vizavi de forma constituțională a unei reuniri. A precizării clare a cadrului legislativ constituțional aplicat Moldovei; ideal, a menținerii pentru Moldova (reunită) a statutului actual de neutralitate militară și a precizării constituționale a refuzului de a accepta în viitor trupe NATO pe teritoriul

provinciei. Ceea ce va fi dificil de obținut... Pentru că toate acele cancelarii occidentale care, dintr-o dată, vor fi prins drag de România (nu „dodoloată” pe de-întregul, ci peticită cu teritoriile de care are nevoie Occidentul în folosul lui militar) s-ar opune, pentru că scopul reunirii ar viza, pentru acestea, strict posibilitatea plantării de trupe NATO în Moldova. Pe de altă parte, însă, această șansă de reunire, dată de foamea de război a Occidentului, s-ar putea să nu se mai ivească prea curând... Căci, pentru multe decenii de acum înainte, cortina conflagrațiilor, a tropăitului de bocanci militari, va fi teatrul logistic al deciziilor politice, economice, sociale, medicale, de mediu, ale Bruxelles -ului. Și da, pentru noi, va fi problematic în a ne găsi drumul rațiunii în vremurile ce vin, lipsindu-ne, deja de prea multe decenii, curând un veac pe de-a întregul, liderii cu adevărat de forță. Pentru noi, pentru interesele României, dar și ale Patriei Mamă în vechile hotare...

Avem un proiect de țară: referendum pentru unirea Republicii Moldova cu România!

Ionuț
Țene

Mai zilele trecute, președinta Republicii Moldova a declarat un lucru pe care nu l-a declarat niciun președinte al acestui stat românesc de la independența din 1991. A fost un act de curaj, iar declarația a fost oferită unor jurnaliști britanici — cred că nu întâmplător, pentru că englezii au jucat tare întotdeauna în această parte a lumii aflată sub influență rusă. Președinta Republicii Moldova, Maia Sandu, a declarat, într-un interviu acordat unor jurnaliști britanici, că ar vota „DA” la un eventual referendum privind unirea cu România. Este prima poziție exprimată public de șefa statului pe acest subiect. În interviul cu jurnaliștii britanici Rory Stewart și Alastair Campbell, care găzduiesc cel mai mare podcast politic din Marea Britanie, „The Rest Is Politics: Leading”, Maia Sandu a vorbit timp de o oră, în limba engleză, despre situația politică din Republica Moldova și din regiune. Interviul a fost acordat la Chișinău, la

sediul Președinției. Întrebată în momentul interviului dacă ea personal ar susține unirea cu România, Maia Sandu a răspuns ferm: „Dacă am avea un referendum, aș vota pentru reunirea cu România”. În curând ne vom uni! Sunt sigur de asta. Sondajele arată această tendință și schimbarea de mentalitate a basarabenilor, care doresc acum, în proporție de peste 50 la sută, unirea, pe când

cu Republica Moldova la un eventual referendum. Deși există o majoritate favorabilă unirii, rămâne un nivel semnificativ de opoziție. Astfel, în timp ce 57 la sută dintre respondenți au declarat că ar vota pentru unirea cu Republica Moldova dacă s-ar organiza un referendum în acest sens, 37 la sută au spus că nu ar susține un astfel de demers, iar șapte procente au declarat că nu au o

context geopolitic dificil.

De frica politrucilor din fruntea Uniunii Europene, România s-a temut să transforme idealul unirii românilor într-un proiect de țară. Politicienilor corupți de la București le-a fost teamă de Rusia, dar și că am încălca Tratatul de la Helsinki. Cu UDMR, aflată peren la guvernare, a intrat frica în politicieni de Ungaria, care nu renunță la visul Ungariei Mari. S-a

română persecutată, nu se discută pentru că subiectul este tabu. Trebuie doar să livrăm mulți bani regimului Zelenski din buzunarele românilor. Trebuie să avem un proiect de țară și să procedăm ca înaintașii noștri din 1859. Astfel, eu consider că avem un proiect de țară: să susținem organizarea unui referendum în România și în Republica Moldova pentru reunificarea pașnică a celor două țări românești, după modelul reunificării Germaniei (RFG cu RDG) din 1990–1991. Acum e momentul istoric să ne unim și „Prutul să-l secăm dintr-o sorbire”, ca Milcovul în 1859. Republica Moldova, prin reunirea cu România, ar putea intra direct în NATO și în Uniunea Europeană, iar visul realizat al unioniștilor de la 27 martie 1918 s-ar împlini. Să fim o țară puternică și importantă în Europa și în lume, un stat suveran și cu un cuvânt de spus în Uniunea Europeană.

acum câțiva ani unioniștii erau minoritari. Sociologii arată că datele indică existența unei majorități favorabile unirii. Un sondaj de opinie CURS, realizat în ianuarie 2026, la nivel național, arată că 56 la sută dintre români ar vota pentru unirea

opinie clară. Datele sugerează că subiectul este puternic polarizant în spațiul public românesc, dar românii au depășit pragul critic și vor unirea celor două state românești singura șansă de supraviețuire a poporului român în acest

speculat și faptul că, fiind membri NATO, suntem obligați să avem tratate încheiate cu toți vecinii noștri și nu putem deschide revendicări teritoriale. Iar despre dosarul teritoriilor românești aflate în interiorul Ucrainei, cu minoritatea